

ROMANTICIDI

CAROLINA CUTOLO

ROMANTICIDI

Traducció de Bel Olid

Proa

Proa
A Tot Vent

Primera edició: octubre del 2013

© 2012 Fandango Libri, s.r.l.

Published by arrangement with the Ella Sher Literary Agency

© de la traducció: 2013, Bel Olid

Drets exclusius en llengua catalana:

Raval Edicions SLU, Proa

Pedro i Pons, 9-11

08034 Barcelona

www.proa.cat

ISBN: 978-84-7588-363-2

Dipòsit Legal: B-23.049-2013

Composició: Víctor Igual, SL

Impressió: Reinbook

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

SUMARI

I. Un funeral	7
II. El diagnòstic	15
III. Vocació de bar	19
IV. Bloqueig matern	27
V. El G2 del Verve	37
VI. Pater familias	45
VII. La teoria del còctel-personalitat	53
VIII. Xiuxiuejos nocturns	61
IX. El Martini Hemingway	65
X. Intents de conversió	75
XI. Lorenzo	83
XII. Pantomimes de capçalera	91
XIII. Fugir sense moure's	97
XIV. Un enigma sense solució	109
XV. Por	119
XVI. Trucs del xef	127
XVII. In fraganti	137
XVIII. La ciutadella tremola	141
XIX. Bloody Mary	149
XX. Perdudament	157
XXI. La rendició	163

XXII. L'accident	173
XXIII. Final del joc	183
XXIV. L'altre diagnòstic	189
XXV. Per fi fora	197
Els còctels de <i>Romanticidi</i>	203
Agraïments	219

UN FUNERAL

Sempre he volgut morir-me d'una mort ridícula, però no tan aviat.

Vaig tenir la idea als quinze anys, al funeral del meu pare. Ja llavors la voluntat precisa de veure les coses amb la màxima lucidesa possible m'havia fet impermeable a les pressions i les pantomimes familiars. A més, ja era prou espavilada per evitar malbaratar energia en discussions estèrils amb la bleda de ma mare. No em calia ni fingir, en tenia prou de passar desapercebuda a casa i aguantar la respiració fins a haver aconseguit una distància mínima de seguretat: m'enduia la roba a la motxilla, i a l'autobús entre casa i l'institut em vestia de negre, m'aplicava la capa densa de maquillatge habitual i adoptava un posat ben assajat de dona misteriosa i impertorbable: dark però al meu aire, orgullosament passada de moda. Com a mínim no tindria problemes per trobar roba de dol.

Fins i tot la meva amiga Rebecca va participar a la cerimònia, per assistir-hi i comentar-la a cau d'orella amb mi. El nostre primer enterrament: un gran esdeveniment per a dues noies curioses i àvides, que en comptes d'estudiar es passaven les tardes parlant de la mort, de sexe, de pornografia, d'allucinacions químiques i de totes les altres qüestions que els nostres pares només aconseguien deixar de banda a través del conegut sistema de preconfeció en cadena de muntatge del benpensant mitjà. En canvi, en el nostre sistema de valors, per exemple, presentar-se sòbries a un funeral fregava la blasfèmia. Vam actuar en conseqüència, per tant, presentant-nos cap a les vuit del matí a la barra del bar d'un gran hotel del centre, un dels darrers baluards de l'art de les mescles. Sempre he pensat que hi ha d'haver un còctel adequat per a cada persona. De fet, una copa se't pot assemblar per motius diversos; per la història de com va néixer, pels ingredients que la componen o, de vegades, simplement pel nom. El primer còctel-personalitat que vaig associar oficialment a algú va ser el cafè irlandès, aquell matí, amb la Rebecca. Gust fort i rotund, nata líquida fresca als llavis i whisky irlandès barrejat amb cafè que et baixa calent per la gola, glop a glop, amb tota la calma del món. Molt difícil de trobar i impossible de preparar si no se segueix la recepta amb una precisió escrupolosa. No pot haver-hi concessions ni mitges tintes amb el cafè irlandès: o és tal com ha de ser, o és una farsa vulgar. Ben bé com la Rebecca, que per a mi sem-

pre ha sigut un model d'autenticitat incomparable. Era meravellosa i me l'estimava, com t'estimes les primeres coses belles que reconeixes i que tries tu mateix quan la família fa tot el que pot per condicionar les teves decisions de personeta, que els adults es miren amb aquell sentiment horrible i injustificat de superioritat.

Com dues toxicòmanes professionals, no vam arribar a l'església fins a haver assolit el nivell exacte de borratxera que ens havíem marcat. Un parell de cafès irlandesos per cap van resultar la mesura exacta per aconseguir l'objectiu: anestèsia local de la zona del cervell que et porta a ridiculitzar obertament el melodrama de la cerimònia fúnebre; prou domini expressiu per fer passar el típic balbuceig alcohòlic per la veu trencada pel dolor tràgic; un sentiment profund i ponderat de superioritat, que es podria confondre amb un respecte auster.

La Rebecca va estar d'acord amb mi a definir la cerimònia com a perfecta des de tots els punts de vista. *Perfecte* era un adjectiu que trobàvem insuportable i el fèiem servir en un sentit exclusivament sarcàstic. Això és el que enteníem per perfecció respecte de les exèquies en honor del meu pare: parents i amics formant com en els grans esdeveniments, tothom *perfectament* aclaparat, trist i sobretot complagut de participar en vida en l'últim adéu a un desgraciat víctima

d'un infart als quaranta anys. I fins aquí podia empassar-m'ho i tot, si més no perquè m'ho esperava: als quinze anys el món dels adults ja em semblava una farsa mal interpretada. Però veure ma mare, cornuda múltiple i víctima sacrificial del matrimoni *perfecte*, plorar i desesperar-se com una ploranera professional en ple numeret, de veritat que era massa. Com pots plànyer un home que en sa vida ha fet res que no sigui mentir-te i trencar-te el cor? Hauria estat molt més digne fer un brindis a sobre el fèretre amb el millor vi i donar les gràcies ben alt al seu déu per haver fet finalment un acte de justícia fàcil d'entendre. Vaig sentir horror i ben poca llàstima per l'esquizofrènia d'aquesta mare que m'ha tocat, una dona bona que, per tal de fer que la realitat s'assemblés al que desitjava, va decidir, de manera irreversible, mentir-se en primer lloc a ella mateixa, i després a la resta del món: la bona fe personificada, portada fins a les últimes conseqüències. I els allà reunits, que d'allò més inspirats la planyien per la pèrdua irreparable, es feien més còmplices que mai de la mentida retroactiva, ja que el dia abans mateix haurien sigut els primers a condemnar el difunt sense apel·lació possible com el marit més escandalós, més mentider i més viciós del món, i encara el pare més irresponsable. Jo no vaig vessar ni una llàgrima. No era que no em sabés greu, pobre papa. Era com una mena de tiet llunyà. Quan va morir jo ni hi era, feia un viatge de l'institut a Sicília per perdre la virginitat. Ell, que no era mai a casa, en can-

vi, va trobar adient dinyar-la al seu llit davant el programa d'esports de la tele. La mama era amb ell. Quan em va explicar, entre sanglots, el moment exacte en què es va adonar que ja no hi era, no vaig poder evitar imaginar-me-la davant el cadàver encara calent tirant-li per la cara: «És clar. Ja hi pensarà la minyona, a buidar el cendrer!».

El papa feia de comercial d'una famosa marca de pasta. Viatjava constantment. Així, com que m'havia tocat aguantar la mama i el seu xantatge victimista tots aquells anys, sabia de què s'escapava i no el culpava. En el fons, jo mateixa vaig marxar de casa així que vaig poder. I a més, sempre he tingut la sensació que a la mama no li sabia gaire greu. Gràcies a ell cada dia del món es complia la que per a ella era la premissa fonamental a la terra per al rescat *post mortem* que la seva fe garanteix: com més es pateix a la terra, més premiat s'és al cel. No podia aixafar-li la guitarra de cap manera.

Però seguia sent incontestable el fet que havia viscut la meva primera experiència amb la mort amb una enorme sensació de fàstic, i no per la mort en si, per la qual ja nodria un respecte sincer. Molta gent es deixa impressionar per l'estúpida personificació d'un mal que, en realitat, no és cap mal. Jo, en canvi, des que vaig entendre que un dia em moriria i que no s'hi

podia fer res, vaig decidir fer les paus amb aquesta única certesa ineludible, i fins i tot fer-me'n amiga. El que em regirava l'estómac era aquella coreografia insípida al voltant del fèretre. Evidentment, descobria en pròpia pell que qualsevol de nosaltres pot desaparèixer en qualsevol moment, però a més, i sobretot, vaig veure que les persones, i la meva mare la primera, amb aquesta mania incomprendible d'explicar-se bestieses a dojo, poden convertir un funeral en una veritable participació de casament per als aficionats a un joc de societat exclusiu: el revisionisme històric dels familiars del difunt. I així el mort es transforma en heroi, en una persona que, és clar que tenia defectes, com tothom, però que disposava de virtuts innegables que resultaven modèliques. I tot això encara que en vida no hagués fet res de gran valor. Em pregunto si aquesta competició per ser el millor biògraf té tant d'èxit perquè molta gent creu en la vida de l'ànima després de la mort i temen represàlies del mort que torna per venjar-se com a les pel·lícules de terror.

Però, com que no m'interessava morir com una heroïna, tampoc no podia desitjar marxar com una covarda i desencadenar la més fascinant de les competicions entre els que participaven per rehabilitar-me. Com evitar que m'enterressin entre mentides? Només podia esperar morir d'una mort ridícula, imbècil, absolutament idiota, de manera que qualsevol que pensés

en la dinàmica de la meva ignominiosa fi fos incapaç de contenir una bona riallada visceral.

Aquí tenim les tres característiques fonamentals de qualsevol mort ridícula que es respecti:

1. Cap mena de premeditació (o cauria dins la categoria de «suïcidi ridícul», que no interessa, és massa fàcil).
2. Dinàmica absurda i demencial de gag còmic.
3. Incompatibilitat amb qualsevol mena de relectura seriosa (al contrari, com més t'esforcis a revisar una mort com aquesta en clau dramàtica, més es revelarà com una font d'hilaritat involuntària i extrema).

Dit això, es pot morir als vint-i-cinc anys per una collonada d'aquesta mena? O potser forma part de la broma, de l'aspecte ridícul de la cosa. Efectivament, si hagués mort als noranta anys, després d'haver vist dinyar-la l'un rere l'altre tots els meus éssers estimats, a qui coi hauria deixat en herència el meu comiat grotesc? M'hi fixo tot just ara, perquè de fet, en les reconstruccions imaginàries de la mort ridícula ideal, sempre he pensat en mi precisament de velleta: els veïns de casa senten la pudor, els bombers tiren la porta a terra i troben la Marzia Capotorti, de noranta-dos anys, que fa dies que l'ha dinyada i amb un tuf fastigós, però amb un somriure de beneita esculpit a la cara i les mans encara a les calces.

II

EL DIAGNÒSTIC

La cambra on jec és blanca i nua. Sembla una capsa de sabates, com les que feien de casa dels ninotets amb què jugava de petita. Tinc el cos immòbil, estès sobre un llit, com una nina que espera les meves mans gegants per prendre vida i transformar-se en el personatge d'una història inventada en un moment. Tinc els peus descalços, però no hi ha cap etiqueta a la vista: com a mínim no sóc al dipòsit de cadàvers. M'han posat un gota a gota a la mà esquerra, sóc a l'hospital, encara no sóc morta. Per la pinta que faig, si la dinyo aviat els maquilladors de la funerària tindran feina a posar-me presentable. Hi ha una finestra molt grossa, però les persianes estan abaixades, no sé si és de dia o de nit. A la capsa, a més del meu cos inert, hi ha un parell de ninotets més que confabulen al peu del llit. Reconec la meva mare, inconfusible amb un dels seus conjunts de jersei i jaqueta de punt de color pastel i coll alt, i els cabells sempre perfectament pentinats enrere, fins i tot en les emergències més tràgiques. Parla amb un paio blanquíssim, segurament el metge. Hi focalitzo l'atenció.

—...Però té vint-i-cinc anys, sempre ha tingut bona salut, se'n sortirà, oi?

És clar, mira si vol la crua realitat, que em sembla sentir remugar el seu inconscient: «Doctor, per favor, menteixi descaradament, però deixi'm ni que sigui una mínima esperança per poder-ne treure les pròximes pregàries inèdites a l'Altíssim!».

—El pronòstic és reservat, senyora. Abans que res cal que es reabsorbeixi l'hemorràgia cerebral, després veurem com reacciona. El coma és profund, les primeres setmanes són crucials perquè al final es pugui recuperar. Farem tot el que podrem però cal que la seva filla rebí atencions i estímuls constants dels que l'aprecien.

Perfecte. El metge, amb la seva autoritat estereotipada reforçada per la barreja de cabells blancs i negres i per unes ulleres de pasta marronosa les varetes de les quals no para de posar-se a la boca, acaba de donar a la meva mare una excusa perfecta per enganxar-se'm al coll sense pausa dia i nit durant vés a saber quant de temps. El metge ignora que això farà que jo desitgi com mai l'etern repòs immediat.

—Què vol dir, tot el que podran?

Però que maca; pel que fa al sentiment de protecció no la canviaria per cap altra mare del món.

—Vol dir que, més enllà de l'assistència per evitar la immobilitat muscular, l'alimentació i el control permanent, mirarem, si hi està d'acord, de subministrar-li fàrmacs que l'estimulin a despertar-se: bromo-

criptina, antidepressius tricíclics i dextroamfetamina. Esperem que aquests compostos actuïn com a estimulants dels neurotransmissors.

M'agrada aquest metge, m'agrada encara que faci panxa i sigui mig calb. És increïble poder-se procurar estupefaents d'una manera tan legal.

–Però després, perdoni... quan es desperti... serà... serà una drogoaddicta? Vull dir, si dependrà d'aquesta mena de drogues?

Mare, desperta't tu. La teva filla ja és drogoaddicta. I si ha deixat les drogues més dures és només perquè, al cap d'un temps, estar tan absent es fa francament frustrant. Ara bé, un tastet en record dels vells temps, i encara més si és per prescripció mèdica, ni que volgués ara mateix no podria refusar-lo.

–No, senyora. Per començar, els fàrmacs se subministren de manera esporàdica i no periòdica, de manera que no hi ha perill d'addicció. A més, si la seva filla es despertés, no se'n recordaria. I, en tot cas, és una prova, no s'ha demostrat l'eficàcia d'aquesta mena de teràpia, el factor principal que pot contribuir que es desperti continua sent l'estimulació contínua de les persones que s'estima, centri's en això. Ara he de marxar, però fins demà al matí seré a l'hospital, si li cal res demani que m'avisin. A reveure.

Finalment estem soles. Ara ataca amb els sermons, i aquest cop per prescripció mèdica. Pobra de tu si plores, mare. Però que dolça d'agafar-me la mà, no em tocaves mai. M'inundaves de xerrameca inútil, de

retrets excessius i no recordo una abraçada teva. Però com a mínim d'això no te n'he donat mai la culpa. El dol va allunyar-nos quan ja gairebé no ens coneixíem. Quan va morir el papa, no vaig ni mirar de consolar-te, el teu dolor només aconseguia irritar-me. De fet, quan de nit venies a plorar al meu llit, feia veure que dormia. Considerava que les teves llàgrimes eren comèdia, una interpretació digna de tragèdia grega del paper de vídua inconsolable. Com t'agradava, com et rebolcaves en el melodrama. I ara que em beses el front amb la cara contreta per aquell mateix dolor idèntic, fanàtic, no puc evitar pensar com et delectes en el que podria ser l'últim petó a la filla moribunda. T'estic fent el millor regal de la teva vida, millor que els dibuixos decorats amb purpurina a l'escola pel dia de la mare. I no dónes ni les gràcies.

III

VOCACIÓ DE BAR

He dedicat molt de temps a pensar en la meua mort inevitable i poquíssim a pensar en el meu possible futur. Vint-i-cinc anys passats construint un present palpable més que no pas un futur sempre i en tot cas incert.

Tampoc no he estat mai bona per als estudis. Fins i tot em van suspendre a tercer d'ESO. I se m'haurien carregat també a quart si no hagués sigut per la mort del papa, que va impressionar molt els profes, quan no hi tenia res a veure. Odiava l'institut. No m'interessava estudiar, adquirir un «bagatge» cultural i una dialèctica de saló, que només serveix per acumular teories, barrejar les cartes i farolejar millor en el joc d'impostures dels adults. Sempre he pensat que la intel·ligència és independent dels estudis i que es basa més en qüestions pràctiques, en l'observació i en l'experiència directa que en la teoria. Vaig matricular-me a dret, després d'haver triat la facultat a sorts amb la Rebecca, només per fer contenta ma mare, que em tenia fregida tot el sant dia amb la importància d'aquell paperot.

Només era el preu a pagar per anar-me'n de casa. Al cap de menys de dos anys, sense haver fet ni un examen, vaig deixar-ho i em vaig apuntar a un curs de bàrman, més que res per millorar la meva condició de cambrera. Va resultar que en això jo era boníssima. Amb l'arribada de la precarització generalitzada vaig trobar-me feliç de fer una feina que m'agrada, sense la frustració de la llicenciada que es ven per sota de les seves qualificacions i competències.

Recordo molt bé el dia que vaig presentar-me sense gaires esperances al Verve, un local important una mica a la perifèria però molt atractiu per a una determinada clientela radical-chic, no només per l'antiga casa de camp que l'acull, restaurada amb gràcia i adaptada per a sala de concerts, sinó també pel fet de ser un punt de referència de renom per a l'escena del jazz italiana i internacional. De fet, tot això se me'n refotia, el meu objectiu era un altre: la barra de bar més bonica que havia vist mai. Una superfície llarga en forma de essa de vidre esmerilat que anava de banda a banda de la paret del fons de la sala de concerts, amb un prestatge ondulat, suspès sobre el taulell, ple d'ampolles dels destil·lats més comuns. Al darrere de la barra, en canvi, una paret carregada de quadres pintats per mans diverses, amb uns marcs absurds i molt acolorits, separats aquí i allà per prestatgets minúsculs de fusta amb decoració incrustada, i a sobre

de cadascun una ampolla, amb alguna forma o valor especial: rom envellit, tequiles impossibles de trobar amb el cuc al fons, ampolles amb les formes més estranyes. Tot il·luminat des de terra amb focus blaus. Un autèntic encant. Quan no es coneixen les interioritats d'un lloc de treball, el primer element de distinció no pot ser altre que la bellesa.

I així, encara que l'aparença no sigui exactament una garantia, una tarda tranquil·la de principi de setmana vaig anar tota sola al Verve, vaig acostar-me a la barra dels meus somnis i vaig parlar amb una noia una mica quilla que hi havia a la caixa. Duia els pits comprimits en el *push-up* i un penjoll amb un crucifix farcit de brillantets que descansava tranquil i feliç entre les corbes més sagrades. Li vaig preguntar si necessitaven personal i va ignorar-me, però n'hi va haver prou de comentar la decoració de les seves ungles perquè m'atabalés durant vint minuts amb la descripció minuciosa de la tècnica amb què l'havia feta ella mateixa. M'importava una merda. Al final va agafar-me el número de telèfon i em va dir: «t'espero demà a les set». Havia superat la primera prova sobre el terreny per a un bàrman de veritat: fer veure que t'interessen les collonades dels altres.

L'endemà vaig presentar-me a l'hora acordada, puntual i llesta per posar-me a treballar amb el meu da-

vantal negre rentat i planxat per a l'ocasió, però la quilla, que després vaig descobrir que es deia Pamela, s'havia oblidat que el local estaria tancat per una reunió de gestió, i així el primer vespre al Verve vaig passar-lo asseguda entre els meus futurs col·legues, sobre els sofàs vermells de la sala de concerts, escoltant què havia de comunicar la nostra cap que fos important.

La Lucrezia, una dona voluptuosa i afectada d'uns quaranta anys, potser fins i tot més gran, va començar la reunió com un polític que s'acaba d'instal·lar al govern d'un poble sense pasta, cobrint-se les espatlles i repassant les innumbrables dificultats a afrontar abans de realitzar el seu somni: regularitzar-los a tots amb contractes indefinits.

—Nois, ja sabeu que aquest lloc, aquest projecte, és importantíssim per a mi. Només us demano que aguanteu encara uns mesos, estem esperant la resposta de l'ajuntament sobre la subvenció a la casa, que si tot va com preveig no ens la pren ningú. Jo, per la part que em toca, he hipotecat la meva casa per continuar obrint cada vespre mentre esperem que es giri la truita, només us demano que feu el que us toca, que tingueu una mica més de paciència, i tot es resoldrà satisfactòriament.

Semblava sincera, una persona normal amb les dificultats de la gent normal, però que se la juga fins al final i al mateix nivell que els seus treballadors. En aquell moment, però, va passar una cosa estranyíssima i, per a mi, que era el primer dia que hi anava, una

mica violenta: la Lucrezia es va posar a plorar. Davant la meva estupefacció màxima (aquesta és, de fet, la veritable estranyesa de la situació), cap dels altres empleats feia res per consolar-la ni es va immutar: un mirava el rellotge, un altre potinejava el mòbil, l'altre fullejava una revista. Una escena de sala d'espera davant una dona en llàgrimes que sanglotava. Un noi ros, que després vaig descobrir que era el xef del restaurant, fins i tot va esbufegar. Un cop acabada la reunió, vaig demanar a ell mateix que m'ho aclarís.

—No et deixis impressionar. És tot comèdia. Una reunió absolutament inútil. Aquest vespre hauríem pogut obrir i, en canvi, ens descomptaran a tots un dia de paga. En resum, el missatge era que aquest mes tampoc no ens pagarà els sous endarrerits. Val més que t'hi acostumis si penses treballar aquí.

Vaig descobrir molt aviat que en Massimo, que és com es deia el xef, tenia raó, però fins que no em vaig veure obligada a vendre'm el cotxe per pagar el lloguer i les factures endarrerides, vaig disfrutar de l'alegria del que vaig descobrir que era la meva feina ideal: posava en pràctica el que havia après al curs de bàrman i servia coses que preparava jo mateixa, aprenia la quotidianitat de la feina i m'entrenava a solucionar problemes imprevistos, jugava a endevinar els gustos dels clients indecisos i coneixia una pila de gent. I tot això, mentre em pagaven alguna cosa més matant-me

la meitat que quan feia de cambrera. Però la qualitat decisiva la descobriria amb el temps. El millor de treballar en un local important com el Verve, que a més és restaurant i sala de concerts, és que treballes cada dia amb gent totalment diferent pel que fa a la personalitat, les experiències, la cultura i la feina: cuiners, cambrers, rentaplats bengalins, bàrmans, tècnics de so, músics i, no menys importants, els aparcadors egipcis: el festival de la més variada humanitat. A més, la barra d'un bar és un punt d'observació d'allò més privilegiat, et trobes escoltant les històries i les converses més improbables, dels clients però també dels altres treballadors, que així que tenen un minut de pausa van a la barra com mosques a la mel. Treballar de bàrman significa fer vida social també mentre es treballa (la qual cosa és impensable per a un empleat o un treballador), encara que això t'exclogui qualsevol acte del cap de setmana: no pots sortir amb els teus amics però els teus amics poden sortir «on ets tu». La Rebecca, per exemple, venia a pendonejar gairebé cada dissabte i, quan la situació s'ho valia, m'hi afegia. Una nit, després de plegar ens vam tancar a les oficines del pis de sobre del Verve amb dos breakdancers turcoalemanys que treien la respiració només de mirar-se'ls. Eren una barreja singular entre subcultura hip hop i esnobisme místic, però ho compensaven amb una habilitat eròtica capaç de fer-se perdonar (no sense haver-me'n burlat) aquell puntet d'homofòbia endèmica. Ser bàrman també significa

això: poder triar cada santíssima nit. Per no parlar de l'estatus professional, molt més respectat que el del cambrer. Ja només el fet de treballar sobre una plataforma que et situa a una determinada alçada per sobre del client és significatiu. Ja només el fet d'estar separats per la barra, al contrari de quan feia de cambrera, et protegeix dels borratxos i dels malintencionats i de les mans al cul. El bar és el meu regne. O almenys va ser-ho fins un moment abans de l'accident en què en pocs segons vaig jugar-m'ho tot, amb la imprudència d'un jugador d'escacs novell que es complau a menjar-se la reina de l'adversari, i s'exposa a un escac i mat amb una vergonyosa i inaudita facilitat.

